

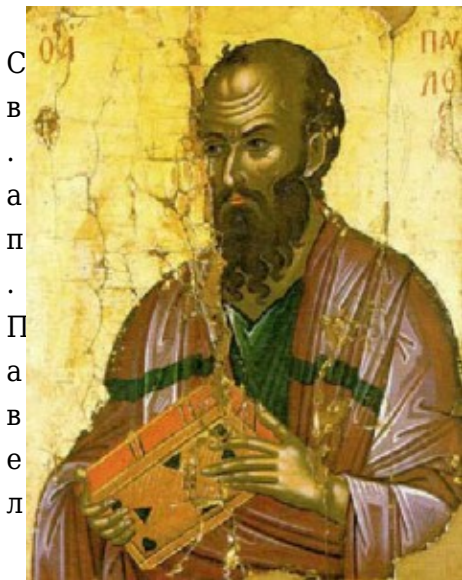
ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ЕВХАРИСТИЯ

“Чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите; но да дам да се седне Мене отдясно и отляво, не зависи от Мене; сядането е на ония, за които е приготвено.”
(Марк 10:39-40)

Тайнството на божествената Евхаристия, преподадено ни от Господ, е най-висшето от всички тайнства; то е най-чудното сред чудесата, които Божията сила някога ни е прасчала; то е най-великото, което мъдростта Божия е промислила за нас. То е и най-ценният дар сред всички дарове, които любовта Божия е дарявала някога на хората. Защото то превъзхожда всички останали по силата на численото преодоляване на пределите на природата... Тайнството на божествената Евхаристия може да се нарече чудото на чудесата и тайнството на тайнствата.

1. Как трябва да пристъпваме към причастяване със светите Тайни

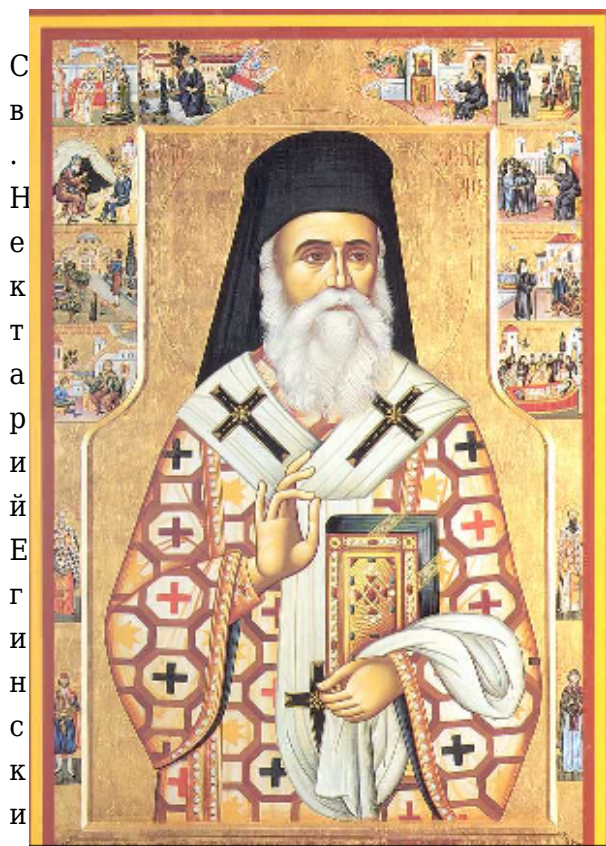

С
в
.
а
п
.
П
а
в
е
л

Апостол Павел, като казва: *„Но нека човек да изпитва себе си и тогава да яде от хляба и да пие от чашата. Защото Който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не различава тялото Господне”*, ни учи за начина, по който трябва да пристъпваме към св. Евхаристия. Нека всеки първо да изпита своята съвест, за да опознае нравственото си състояние и съответно в какво отношение се намира спрямо Бога и своя ближен, и ако намери себе си в богонравно състояние – нека пристъпи да се причасти; в противен случай нека се въздържи, защото няма нищо общо между светото и нечистото. **Св. ап. Павел поучавайки коринтяните да не съжителстват с невярващи**, т.е. да не вземат

съпрузи из неверниците, казва: „не се впрягайте заедно с неверните; защото какво общуване има между правда и беззаконие? Какво общо има между светлина и тъмнина? Какво съгласие може да има между Христа и Велиара?“ Така че какво общо може да има грешникът със св. Причастие? На това, че трябва с благоговение да пристъпваме, ни учи Сам Бог, заповядвайки на Моисей да не приближава горящата къпина обут, но да развърже обувката си от краката си в знак на благоговение, защото мястото на което стои е свято: „И рече Бог: Мойсее, не се приближавай насам; събуй си обувката от нозете, защото мястото на което стоиш е земя света“, т.е. наш дълг е да пристъпваме с всеблагоговение, чисти „от към всяка сквернота на плътта и духа“, за да се причастим достойно; защото ако Господ заповяда на Моисей да развърже обувката си, за да се приближи до свящото място, то колко повече си длъжен ти, християнино да развържеш всяка своя връзка с греха за да приемем в себе си целия Бог? Как тогава ти ще пристъпиш с утешна съвест към огъня, изгарящ недедостойните? Та, той е нажежен въглен, с който недостойните биват изгаряни. **Така че ти прекрати всяка вражда с ближния, откажи се от всяка несправедна сделка, върни чуждото, отклони се от „злото и прави добро“, завърни се при Господа и пристъпи, за да се осветиш целия, да просветлиш и станеш хранилище на божията благодат, за да влезеш в съединение с Христос, да останеш в Него и Той в тебе. „Който яде Моята плът и пие Моята кръв пребъдва в Мене, и аз в него.“**

2. Характерна черта на достойно причастилия се

О, колко щастлив и блажен трябва да се чувства достойно приелият светите Тайни! **Той излиза от храма цял възобновен**, защото огънят на божествеността, чрез който св. Причастие се съчетава с душата на човека, е изгорил нейните грехове, изпълнил я е с божествена благодат, мислите му е осветил, силите на душата му е укрепил, ума му е

просветил и сърцето към страха Божий е приковал, а накрая го е удостоил да стане жилище на Духа.

Достойно причастилият се е приел Царството небесно като годеж, той е облечен в Божието всеоръжие, което го предпазва от всяко зло и всяко нападение на лукавия, и прави да е страхуват от него самите бесове. Сърцето на достойно причастилия се изпълва с необяснима радост и неописуемо веселие – той само усеща настъпилата промяна и се весели с това свое обновление. Всички добродетели сега украсяват сърцето му, а неговият стремеж сега е единение с Господа. Душевният покой, който му носи усещането за помирение и общение с Бога, и царящият в него небесен мир се отразяват на грейналото лице на достойно причастилия се; и така целия му външен вид свидетелства за неговото вътрешно нравствено състояние; чистота и невинност – тези две съпровождащи го добродетели на всички показват, че той се е причастил достойно.

Това като имаме предвид, как да не жалим не които са се причастили недостойно или които не могат да се причастят поради някоя греховна пречка, а онези които от безразличие и пренебрежение не пристъпват да получат полза от св. Причастие, полза духовна и телесна? Защото здравето на душата влияе и на здравето на тялото, а както добре знаем случва се и обратното. Те са като пътници в открито море без компас, без кормило и без капитан. Горко им когато дойде денят в който ще се разбунтува морето срещу им и ще задухат силни ветрове, и вълни ще залееят кораба им! Самотни тогава и лишени от Божието утешение...Към всички тях искаме да отправим един братски съвет- да побързат да се причастят, за да се спасят.

След божествената Евхаристия веднага **възхвали и благодари на Господа**, че те е удостоил да станеш причастник на Неговото Тяло и Кръв. Прекарай деня си, извършвайки достойни дела, и запази го като пример и за останалите дни от живота си.

Автор: Св. Нектарий Егински

Източник: Омилни за покаянето, изповедта и божествената Евхаристия

Превод: Анула Христова